

Dionizy Kosiński

Piaski-Baszków, gm. Zduny, woj.
kaliskie, St. 1, AZP: 68-31/1

Informator Archeologiczny : badania 23, 71

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Poza materiałem ceramicznym i kostnym w wykopie II odkryto 2 przeszłiki gliniane, gliniany ciężarek do sieci oraz okładzinę grzebienia.

Stanowisko 2

Badania archeologiczne prowadzono także na terenie podgrodzia, przy wschodnim brzegu wyspy, w miejscu, gdzie usytuowane były konstrukcje mostu wschodniego łączącego wyspę z lądem.

Prace prowadzono w obrębie 2 działek, z których jedna położona jest w sąsiedztwie brzegu jeziora, druga zaś przesunięta jest w stronę wnętrza podgrodzia. Wysiłkiem badań było odstonięcie bruku kamiennego (na działce położonej wyżej) oraz rozpoznanie sposobu budowy mostu (wiązki pali osadzone w otworach belek jarzmyowych), wymiarów mostu (dł. 4,60 m, szer. jezdni 3,50 m) oraz ustalenie 2 faz jego funkcjonowania. Most starszy wzniesiono przypuszczalnie w 2 poł. X w. (ceramika górą obciążana w warstwie IV), a spalono (warstwa spalenizny) prawdopodobnie w latach 30. XI w. — w okresie zniszczenia aglomeracji lednickiej. W 2 poł. XI w. wzniesiono nowy most, którego os przesunięto nieznacznie w kierunku północnym; pełnił on przypuszczalnie swą funkcję do XIII w.

W ramach prac Zespołu Interdyscyplinarnego do badań Ostrowa Lednickiego i jego osadniczego zaplecza prowadzono także badania podwodne mostu zachodniego (tzw. poznańskiego, Ostrow Lednicki st. 3a), badania palinologiczne (m. in. potrzebno do analizy próbki z wykopu na podgrodziu lednickim), dendrologiczne (elementów mostu wschodniego) oraz prace geofizyczne wyspy jak i hydrobiologiczne skłemu Lednickiego.

Piaski-Buszków, gm. Zduny,
woj. kaliskie,
St. 1, AZP: /68-31/1

Koło Archeologiczne przy Liceum Ogólnokształcącym im. H. Kotłajnsja w Krotoszynie

Badania prowadził mgr Dionizy Kosiński. Finansował WKZ w Kaliszu oraz Miasto-Gmina Zduny. Czternasty sezon badań. Grodzisko średniowieczne z fazy D.

Kontynuowano badania wnętrza grodu oraz wału wykopami założonymi w poprzednim roku a usytuowanymi w ciągu biegnącym przez środek grodziska po linii E-W.

Wykopem — ar 48 ćw C o rozmiarach 5 x 5 m badano majdan. Eksplorowano część spichrza. Pozostało po nim rumowisko zwęglonych i zbutwiałych belek, polepą, warstwa jagły o miąższości od 0,5 do 3 cm, podczone gliniane naczynia. Między spichrzem a wałem rysowały się dwa prostokąty o rozmiarach około 2,5 x 2,5 m z równoległe lub prostopadle biegnącymi smugami, które na poziomie calca przekształcały się w silnie zbutwiałe drewno (drancie?). W poziomie drewna wystąpiły skupiska skorup, kości zwierzęce. Na calcu znajdowały się soczewki warstwy zbutwieliny z dużą ilością wiórów i hierwion. W calcu (żółty piasek z placami kongrecji żelaza) tkwiły dobrze zachowane zaostrome kołce słupów (dąb).

Eksplorację wykopu zakończono.

Wykop — ar 50 ćw C cz. pd — o rozmiarach 5 x 2,5 m założono na wale. Eksplorowano warstwy technicznymi o miąższości do 10 cm w warstwach naturalnych (znaczna miąższość). Do poziomu 250 przy profilu zachodnim a 270 przy profilu wschodnim 270 zalegała warstwa ospyiskowa szarociemnej próchnicy z niewielką ilością skorup i węgli drzewnych. Poniżej zalega warstwa piaszczysta białego, syplkiego z dużą ilością w niektórych partiach kongrecji żelaza. Wyrażna w tej warstwie wewnętrzna warstwowość jako ślad nasypywania. W jednym miejscu soczewka o średnicy 0,5 m o miąższości kilku centymetrów z węglem drzewnym i fragmentami garnka. Poziom soczewki 290 jest poziomem na którym zakończono w tym sezonie eksplorację wykopu. Sądząc z profilu wschodniego (profil eksplorowanego wykopu 141 ćw CD cz. pd).

Badania grodziska winny być kontynuowane. W tej chwili jest to jedno z najszerzej zbadanych grodzisk.

Piaski, gm. Wąsosz woj. leszczyńskie St. 3 patrz okres halszacki
Przeworsk, woj. przemyskie St. 11 patrz późne średniowiecze

Robertowo, gm. Brudzeń Duży,
woj. płockie,
St. 21 — żwirownia, AZP: 48-52/57

Muzeum Mazowieckie w Płocku

Badania prowadził mgr Tomasz Kordala. Finansował WKZ w Płocku. Trzeci sezon badań. Cmentarzysko rzędowe (XII-pocz. XIII w.).

Badaniami ratowniczymi objęto obszar o powierzchni 150 m², przylegający od północy i od południa do żwirowni niszczonej od kilku lat stanowisko. Natrafiono na 10 pochówków (kolejne numery 11-20), stanowiących fragmenty kilku różnych rzędów grobów usytuowanych na osi NE-SW, NW-SE oraz N-S. Groby te były pozbawione obudów kamiennych. W jednym z nich wystąpiły ślady trumny w postaci zaobserwowanych po obu stronach szkieletu smug o szerokości 5-7 cm, utworzonych przez węgle drzewne lub tylko przez ciemnobrunatne zabarwienie piasku. Szkielety zalegały na zróżnicowanych, choć generalnie niewielkich głębokościach: od 27 do 98 cm. Zarysy jam grobowych były w większości nieczytelne na tle rdzawego żwiru. Zmarli spoczywali na wznak z rękami wyprostowanymi wzdłuż tułowia, tylko w jednym przypadku osobnik miał lewą rękę zgiętą w łokciu i złożoną powyżej miednicy. Orientacja szkieletów była zróżnicowana: SE, NW, W, SW.

Polowa grobów była pozbawiona przedmiotów wyposażenia, natomiast wśród pozostałych pięciu najciekawszy inwentarz wystąpił w grobie 13. Złożył się nań jeden esowaty kabłączek skroniowy, fragmenty domniemanego okucia pochewki noża oraz interesująca ozdoba stroju (?), brązowa lub miedziana, w kształcie małej,